První soud vyhověl stížnosti právem a bylo na dovolací rekurs v odpor vzaté usnesení změniti jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 2. května 1930 čís. jedn. R I 295/30.*) —r.

Spory podle zákona o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 Sb. z. a n. jsou z ohledu na hodnotu předmětu rozepře spory senátními, nikoli samosoudcovskými. Před samosoudce sborového soudu patří (§ 7a j. n.), mimo případy výslovně mu přikázané, jen ony rozepře o majetková práva, jež jsou přikázány sborovým soudům podle hodnoty předmětu rozepře.

Samosoudce krajského soudu zamítl zdržovací žalobu podle zákona o nekalé soutěži. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením, počínajíc ústním líčením dne 11. května 1929, jako zmatečné a vrátil věc soudu prvé stolice, by, vyčkaje pravomoci, věc v senátě znovu projednal a rozhodl. Důvody: Z důvodové zprávy k zákonu o nekalé soutěži, a to k § 21 o věcné příslušnosti pro projednávání civilních sporů jest zřejmo, že zákonodárce neměl v úmyslu vyloučiti samosoudce z projednávání těchto sporů. Odůvodňujeť se tam, proč k projednávání těchto sporů stanoví osnova příslušnost sborových soudů prvé stolice a zároveň se připomíná: pokud ovšem budou splněny podmínky čl. II, č. 1 a čl. VII, č. 2 písm. c) zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 Sb. z. a n., prodlouženého a změněného zákonem ze dne 8. června 1923, čís. 123 Sb. z. a n. mohou býti pověřeni projednáváním sporu i samosoudcové krajských soudů. Z toho plyne, že hodnota předmětu rozepře nemá sice vliv na příslušnost, ale jest rozhodná při obsazení soudu. Jde o to, zda je tu předpoklad § 7a) j. n., zda jde o rozepři o práva majetková, náležející před sborové soudy prvé stolice, v § 7a) j. n. blíže uvedené. V souzené rozepři jde však žalobkyni o právo k užívání známky k označování jejích výrobků, při čemž předmět sporu se hodnotí jen na 10.000 Kč. Nenáleží tedy tento spor před samosoudce, nejsa majetkovým sporem, ano žalobní žádání zní na povinnost žalovaného zdržet se doposud používané značky. Následkem toho složení soudu odchýlilo se v této rozepři od zákonných předpisů a odchylka ta má podle § 477, čís. 2 c. ř. s. v zápětí zmatečnost napadeného rozsudku a řízení mu předcházejícího, počínajíc ústním jednáním dne 11. května 1929,

---

*) Srovnej rozhodnutí v Právníku 1894, stránka 52.

k níž, i když nebyla odvolatelkou uplatňována, bylo přihlédnouti z úřadu. Bylo proto podle § 477 c. ř. s. rozsudek a řízení mu předcházející zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice k novému projednání a rozhodnutí v obsazení senátním.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody: Lze dáti stěžovatelce za pravdu, že souzená rozepře je právní rozepří o práva majetková, neboť ze žaloby, zejména z jejího 4. odstavce vyplývá jasně, že žalobkyně chce od sebe odvrátiti nebezpečí hmotné škody, jež prý jí hrozí z tvrzeného zneužívání její podnikové značky. Mimo to opírá žalobkyně žalobu výslovně o zákon proti nekalé soutěži. Dává jí i tím již ráz žaloby o právo majetkové, neboť zákon ten má za účel chrániti živnostenské vlastnictví a předpokládá hned v § 1, že jednání nekalé soutěže je způsobilé poškoditi soutěžitele. Než vším tím nezískala stěžovatelka nic pro svůj názor, že souzenou rozepři má podle § 7a) j. n. projednati a rozhodnouti samosoudce, ana hodnota předmětu rozepře podle ocenění v žalobě činí jen 10.000 Kč, neboť tento předpis tu nedopadá. Věcná soudní příslušnost pro civilní spory podle zákona proti nekalé soutěži je upravena v § 21 zák. Tam stanoveno, že spory ty jest rozhodovati výlučně sborovým soudům prvé stolice. Nejsou v něm tudíž — jako na př. spory o rozvod a rozluku manželství podle čl. I., čís. 2 zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 Sb. z. a n. nebo nároky ze zákona o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čís. 27 podle čl. I., č. 1 zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 Sb. z. a n. — přikázány samosoudci výslovně. Nejsou mu však přikázány ani podle všeobecného předpisu prvého odstavce § 7a) j. n. Podle jeho správného výkladu náležejí před samosoudce sborového soudu, mimo případy výslovně mu přikázané jen ony rozepře o majetková práva, které patří před sborové soudy podle hodnoty, třebaže slova »podle hodnoty« v § 7a) j. n. obsažena nejsou, nikoli též rozepře, patřící před sborové soudy podle povahy nároku ze zvláštního nařízení zákona. Názor ten zastávalo písemnictví hned po uzákonění § 7a) j. n. článkem IV. cís. nař. ze dne 1. června 1914 ř. zák. čís. 118 (srovnej mimo jiné Wahle v Gellers Zentralblatt z r. 1914, str. 625, Petschek v Gerichts-Zeitung z r. 1914, str. 330 a Neumannův komentář v stati k § 7a)), zastávala jej vždy i judikatura tohoto nejvyššího soudu (srovnej rozh. čís. 340, 6305 Sb. n. s.) a zastává jej i čsl. zákonodárství, jak plyne z čl. II., čís 1 a čl. VII., čís. 1, písm. c) zák. ze dne 1. dubna 1921, č. 161 Sb. z. a n. Oním článkem přikázány samosoudci rozepře o nároky o hodnotě nikoli přes 20.000 Kč ze zákona o ručení železnic, čímž dáno na jevo, že

dosud, ač mají za předmět nároky majetkového práva, nepatřily před samosoudce, byvše přikázány sborovým soudům nikoli podle hodnoty, nýbrž pro povahu nároku. Tímto článkem stanoveno pro oblast platnosti bývalých uherských zákonů jako dodatek k zák. čl. I., 1911 (§ 55 uh. civ. s. ř. obdobou § 7a) j. n.), že »spory o majetková práva, jež náležejí před sborové soudy první stolice ... podle hodnoty, projednává a rozhoduje ... samosoudce«. Tím jasně řečeno, že, až na výjimky, o které tu nejde, všechny spory, p ř i k á z a n é sborovým soudům p o d l e p o v a h y nároku, bez ohledu na hodnotu sporu projednávati a rozhodovati jest senátem. Zajisté nelze předpokládati, že zákon chtěl otázku, o jejíž úpravu mu šlo, upraviti v oblasti bývalé uherské jinak, než v oblasti bývalé rakouské. Podle toho, co dolíčeno, jest tudíž jednati a rozhodovati ve sporech podle zákona o nekalé soutěži, ježto jsou sborovým soudům přikázány podle povahy nároků, bez ohledu k hodnotě předmětu sporu, vždy jen senátem. Názoru tomu hájenému ojediněle též v písemnictví (srovnej W e i s v čas. »Soutěž a tvorba« z r. 1928, str. 62), se ovšem příčí důvodová zpráva k § 21 zákona proti nekalé soutěži a výnos č. 4 ministerstva spravedlnosti z 17. ledna 1928, č. 676 na str. 13 Věstníku z r. 1928, a příčí se mu i názory četných komentátorů zákona o nekalé soutěži. Tím naveskrz připuštěna možnost, že mohou býti pověřeni vedením těchto sporů také samosoudci krajských soudů. Avšak pro názor ten není nikde nic připojeno k jeho odůvodnění. Netřeba se jím tudíž blíže obírati.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 13. p r o s i n c e 1929, R I 901/29.

Dr. Jiří Weis, advokát v Litoměřicích.

Trestné činy podle § 3 až 5, 7 až 13 lich. zák. čís. 568/1919 prýští ex lege, tedy vždy a za všech okolností z pohnutek nízkých a nečestných, aniž je zapotřebí, by to v rozsudku bylo zvlášť uvedeno. Vylučuje proto předchozí odsouzení pro předražování za podmínek § 2 zákona čís. 562/1919 podmíněné odsouzení vždy, i když v předchozím rozsudku nebylo vysloveno, že předražování bylo spácháno z pohnutek nízkých a nečestných.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po veřejném líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 10. srpna 1929, pokud jím obžalovanému, odsouzenému pro přečin podle § 72 I. čís. 7